

Πώς ο άνθρωπος ενεργοποιείται στον αγώνα κατά της αμαρτίας; (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aeU2Hq>]

Κι όμως, η παραπάνω διαπίστωση συνδέεται άμεσα με την έξαρση του φαινομένου του σχολικού εκφοβισμού. Γνωρίζουμε ότι η συμμετοχή των πιστών στα μυστήρια της Εκκλησίας έχει αναγεννητικό και ανακαινιστικό χαρακτήρα[59]. Με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος «ἐφ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα» αγιάζεται και χριστοποιείται ο άνθρωπος, αγιάζεται και ανακαινίζεται η κτίση. Ο άνθρωπος γίνεται κατά χάριν Χριστός και ο κόσμος «οἶκος Θεοῦ». Μέσα στο πανηγύρι της αναστάσιμης Ευχαριστίας τα πάντα ανακαινίζονται, προσλαμβάνουν το πραγματικό τους νόημα και ευρίσκουν την αυθεντική τους προοπτική[60]. Ο άνθρωπος καθίσταται υιός της ειρήνης και ταυτόχρονα γεμίζει και αντανακλά και ο ίδιος το φως του Χριστού. Ο άνθρωπος αποθέτει τις δυνάμεις της φθοράς, της σύγκρουσης και επιθετικότητας και ενεργοποιείται στον αγώνα κατά της αμαρτίας.

Αν λοιπόν, τα παιδιά απέχουν από αυτήν τη μυστηριακή ατμόσφαιρα της Εκκλησίας, τότε δε γίνονται αποδέκτες όλων των παραπάνω δώρων και ως εκ τούτου καθίστανται ευάλωτα σε όλες τις δαιμονικές ενέργειες. Δεν παιδαγωγούνται στην ειρήνη του Χριστού, που ενοποιεί τους πάντες και τα πάντα, αλλά μένουν ακοινωνήτα της μεταμορφωτικής χάρης του Χριστού, η οποία πηγάζει από το ευχαριστιακό δείπνο της Θείας Ευχαριστίας. Ο ποιμένας όμως, ως ποιμένας της ειρήνης, που μιμείται τον άρχοντα της ειρήνης Χριστό, οφείλει να καλλιεργεί πνεύμα ενότητας στο σώμα της Εκκλησίας και έχει ιερό καθήκον να λειτουργεί ως καταλύτης ειρήνης, που θεραπεύει όλες τις διασπαστικές τάσεις της κοινωνίας[61]. Με δεδομένο λοιπόν, ότι η αποχή των παιδιών από τη λειτουργία του σώματος της Εκκλησίας τα καθιστά έκθετα σε διασπαστικές δυνάμεις, που σταδιακά ευνοούν την εμπέδωση μιας επιθετικότητας αντί της ειρήνης του Χριστού, η ποιμαίνουσα Εκκλησία οφείλει να σχεδιάσει μια ποιμαντική προσέλκυσης των παιδιών στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας.

Η επανασύνδεση των παιδιών με την ευχαριστιακή ζωή της Εκκλησίας θα λειτουργήσει τόσο θεραπευτικά, κυρίως για τους δράστες - θύματα, όσο και προληπτικά για τη σταδιακή καταπολέμηση του φαινομένου. Οι ταραγμένες ψυχές των παιδιών θα βρουν ανάπαυση από τον ίδιο τον Χριστό, από τον οποίο προσκαλούνται «πάντες οί κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι». Ο όσιος Παΐσιος συνήθιζε να λέει: «...Όταν το παιδί από μικρό γεμίσει με Χριστό, πηγαίνει στην

Εκκλησία με τους γονείς, κοινωνεί, ψάλλει, προσεύχεται, αργότερα όταν μεγαλώσει και φύγει μακριά από τους γονείς και βρεθεί ακόμα και σε άσχημο περιβάλλον δεν έχει ανάγκη. Είναι σαν το ξύλο που όταν έχει ποτιστεί καλά με λινέλαιο μετά δεν έχει ανάγκη από τη βροχή, επειδή είναι ποτισμένο με το λάδι, δε δέχεται τα νερά, τα πετάει έξω [62]».

Τα δεδομένα της σύγχρονης μετανεωτερικής κοινωνίας χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής στα πλαίσια του παραπάνω έργου. Η εκκοσμίκευση των σύγχρονων Χριστιανών, η ενίσχυση του κοσμικού κράτους, που εκλαμβάνει τις αξίες της Εκκλησίας όχι ως πνευματικό πλούτο, αλλά ως έρμα, από το οποίο επιδιώκει να απαλλαγεί, η προβολή των χριστιανικών αξιών από τα ΜΜΕ ως συντηρητικών, αναχρονιστικών ή ξεπερασμένων και η σταδιακή αποξένωση του σχολείου από την ορθόδοξη χριστιανική αγωγή αποτελούν μόνο κάποιες από τις παραμέτρους που πρέπει να ληφθούν πολύ σοβαρά υπόψη από τους σύγχρονους ποιμένες κατά τη χάραξη αυτού του ποιμαντικού σχεδιασμού.

[Συνεχίζεται]

[59] Τα μυστήρια, ως θεμέλιο της Ποιμαντικής, σφυριλατούν τη σύνδεση των πιστών με το Χριστό και τα άλλα μέλη της Εκκλησίας: π. Καλλιακμάνης Β., *Μεθοδολογικά Πρότερα της Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. σ. 20.

[60] Ιερομονάχου Γρηγορίου, *Η Θεία Λειτουργία*, Αθήνα 1982, σ.39.

[61] π. Γκίκας Α., *Μαθήματα Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 79.

[62] <http://www.pemptousia.gr/2015/02/o-p-paisios-mou-ipe3/> .